

Sygn. akt II Ka 360/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk (spr.) SO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 272 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 9 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 1545/11

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje stwierdzenie „wyłudził poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy Policji w M. w ten sposób, że”,
2. z podstawy prawnej skazania, eliminuje przepis art. 272 kk,
3. czyn przypisany oskarżonemu P. S. kwalifikuje art. 270 § 1 kk w zb. z art. 235 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk,
4. podstawę prawną skazania uzupełnia o art. 270 § 1 kk, i przepis ten w zw. z art. 11 § 3 kk przyjmuje za podstawę wymiaru kary;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jako oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 360/13

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 11 lutego 2011 roku, w miejscowości D., gmina M., w województwie (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy Policji z Posterunku Policji w M. w ten sposób, że podczas kontroli drogowej podał dane personalne innej osoby D. R., na którego wystawiono mandat karny kredytowany (...) za popełnione wykroczenie drogowe i podpisał się na tym dokumencie jako D. R., czym skierował poprzez w/w podstępny zabieg ściganie D. R. za popełnione wykroczenie drogowe **tj. o czyn z art. 272 kk w zb. z art. 235 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Garwolinie oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. z art. 272 kk w zb. z art. 235 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał oskarżonego wymierzając mu na podstawie art. 235 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby; na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec P. S. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 162 zł oraz kwoty 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego D. R.. Zasadził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. R. kwotę 2460 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1463,44 zł kosztów procesu, od opłat zaś go zwolnił.

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Prokurator wyrokowi zarzucił obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 270 § 1 kk poprzez nieuwzględnienie tego przepisu w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 235 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjęcie jako podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk.

Natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w części dotyczącej środka karnego. Zarzucił on obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 kpk polegającą na nie odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zaskarżonej części, a mianowicie okoliczności, iż warunki majątkowe oskarżonego są dobre (zeznania pokrzywdzonego) i jest on w stanie wyłożyć żadaną kwotę, dotyczący zachowania się oskarżonego - oskarżony celowo i uporczywie mnożył koszty postępowania, kilkakrotnie nie przyjeżdżając na wyznaczone terminy, powodując tym samym przewlekłość postępowania, oskarżony ponownie posłużył się danymi personalnymi D. R. – analogiczne postępowanie prowadzone jest przed Sądem w Lublinie.

Podnosząc powyższy zarzut pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego worku i zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. R. kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator poparł apelację i jej wniosek. Wniósł jednocześnie o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Oskarżyciel posiłkowy poparł natomiast apelację swojego pełnomocnika. Oskarżony nie stawiał się, będąc o terminie zawiadomiony prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora na uwzględnienie zasługuje jedynie w części. O ile zasadny jest wniosek o uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o przepis art. 270 § 1kk, to zaproponowana przez prokuratora kwalifikacja prawna czynu w całości na akceptację już nie zasługuje.

Na wstępie stwierdzić należy, iż sąd I instancji trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów.

W zasadzie nie budzi też wątpliwości wymiar kary.

W nieprawidłowy sposób została natomiast ustalona kwalifikacja prawna czynu oskarżonego P. S..

Z uwagi na to, iż obie apelacje nie kwestionują dokonanej oceny dowodów i ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego, nie ma potrzeby odnoszenia się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy więc powiedzieć, iż sąd odwoławczy w pełni je aprobuje.

Jak wynika z utartej linii orzecznictwa Sadu Najwyższego „Sprawca wykroczenia, który w postępowaniu mandatowym podaje funkcjonariuszowi organu mandatowego nieprawdziwe dane co do swojej tożsamości wpisywane do dokumentu mandatu karnego, a następnie podpisuje ten dokument, potwierdzając przyjęcie mandatu przez osobę wskazaną w nim, którą nie jest, dopuszcza się przestępstwa, określonego w art. 270 § 1 k.k., a nie tylko wykroczenia określonego w art. 65 § 1 pkt 1 k.w.” – (OSNKW 2006/6/62).

Powyższy judykat jednoznacznie wskazuje, iż apelacja prokuratora domagająca się uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego również o przepis art. 270§1 k.k., jest w realiach sprawy niniejszej, wobec treści ustaleń faktycznych sądu I instancji, w pełni uzasadniona. O tym, iż kwalifikacja prawna czynu oskarżonego jest wadliwa, bowiem nie zawiera w sobie art. 270§1 k.k., przyznał również Sąd Rejonowy w Garwolinie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dlatego też sąd odwoławczy, kierując się utartą linią orzecznictwa zmienił zaskarżony wyrok, i zakwalifikował zachowanie oskarżonego jako występki z art. 270§1k.k. w zb. z art. 235 k.k. i w zw. z art. 11§2 k.k.. Konsekwencją zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu zachowania, było również uzupełnienie podstawy skazania o przepis art. 270§1 k.k., a zważywszy na zagrożenie karą, przyjęcie tego przepisu jako podstawy wymiaru kary.

Wprawdzie apelacja prokuratora była wywiedziona na niekorzyść oskarżonego, to jednakże sąd odwoławczy nie mógł dokonać zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonego poprzez dokonanie chociażby stwierdzenia, iż podrobił on dokument. Nie było to możliwe wobec treści apelacji prokuratora, która ograniczyła się jedynie do samej kwalifikacji prawnej, całkowicie pomijając konieczność zmiany również opisu czynu oskarżonego.

Każdy środek odwoławczy wniesiony na niekorzyść może spowodować również korektę wyroku na korzyść oskarżonego.

Zdaniem sądu odwoławczego pierwotny opis czynu i jego kwalifikacja zaproponowana w akcie oskarżenia przez prokuratora była nieprawidłowa. Wadliwym było przyjęcie zarówno w opisie jak i kwalifikacji, iż oskarżony dopuścił się wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Zdaniem sądu okręgowego mamy tu bowiem do czynienia jedynie z pozornym zbiegiem przepisów, przy czym przepis art. 235 k.k. z uwagi na jego kierunkowy charakter winien być traktowany jako *lex specialis* w stosunku do art. 272 k.k.. Potwierdza to również cyt. orzeczenie Sądu Najwyższego. Dlatego też sąd odwoławczy z urzędu zmienił zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego, eliminując z niego ten fragment czynu, który odnosił się przestępstwa z art. 272 k.k..

Wymierzona kara w tym również środki karne są adekwatne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu, rozmiaru wyrządzonej szkody jak i sytuacji materialnej i osobistej oskarżonego oraz powinny spełnić wymogi prewencji ogólnej jak i indywidualnej. W tej sytuacji nie było podstaw do uwzględnienia apelacji pełnomocnika. Skarżący skupił się bowiem na niekorzystnych skutkach dla pokrzywdzonego wywołanych zachowaniem oskarżonego, ale nie wynikającymi bezpośrednio z przedmiotowej sprawy, tylko opierał się na całościowej ocenie wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem posiłkowych, wynikających również z innych spraw.

Kierując się powyższymi przesłankami, sąd odwoławczy uwzględnił jedynie apelację prokuratora w całości.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy art. 634 i art. 624§1 kpk.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.